

Arrest

nr. 65 810 van 29 augustus 2011
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 27 mei 2011 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 28 april 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking van 16 juni 2011 houdende bepaling van het rolrecht van 175 euro met kenmerk REGUL X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 20 juli 2011, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 augustus 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat J. RODRIGUEZ, die *loco* advocaat B. BRIJS verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché C. MISSEGHERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoeker die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen het Rijk binnengekomen op 8 juni 2010 en dient een asielaanvraag in op 8 juni 2010.

Het dossier van verzoeker werd door de Dienst Vreemdelingenzaken op 18 juni 2010 overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: het Commissariaat-generaal) waar verzoeker werd gehoord op 17 november 2010 en op 22 december 2010.

Op 28 april 2011 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U, D. A., verklaarde de Russische nationaliteit te bezitten en van Ingoesj afkomst te zijn. In november 1999 werd u toen u van Grozny naar Ingoesjetië ging aan de grens tegengehouden door een controle. Nadat ze u gecontroleerd hadden, moest u de militairen in een jeep volgen. Op basis van een lijst waarop de namen van de medewerkers van toenmalig president van onafhankelijk Tsjetsjenië, Maskhadov, stonden werd u tot februari 2000 vastgehouden in een detentiekamp. Daar wilde men u door middel van electrocutie en slagen dwingen enkele documenten te tekenen. Verder werden u vragen over uw werk als bewakingsagent van Maskhadov gesteld. Uw oom wist u in februari 2000 vrij te kopen. U ging bij uw moeder wonen tot u in de lente van 2000 door gemaskerde mannen werd opgepakt. U werd naar de FSB-afdeling van Magas gebracht. Nadat u 4 uur werd vastgehouden wist uw oom u vrij te kopen. Hierna dook u tot de zomer van 2000 bij een vriend van uw oom onder. In de zomer van 2000 vertrok u naar Moskou. Daar leerde u uw huidige vrouw, T. D. (O.V. X) kennen met wie u in december 2000 trouwde. Na Nieuwjaar kreeg u in de metro problemen met een passagier die uw vrouw begon uit te schelden omwille van haar relatie met een Kaukasiër. Nadat u haar had verdedigd werden u en uw vrouw door de politie meegenomen. De betrokken passagier van de metro bleek nu een politiemedewerkster te zijn. U werd beschuldigd van het toebrengen van slagen en verwondingen. De volgende ochtend kwamen jullie vrij. Eerst poogde men jullie af te persen, maar de klacht verviel uiteindelijk nadat de passagier met wie jullie het aan stok kregen haar klacht tegen jullie introk. In februari 2001 werden u en uw vrouw door de politie tegengehouden. Omwille van het feit dat u op dat moment niet over een geldige registratie beschikte werd u 3 uur in een politiewagen vastgehouden. Nadat u en uw vrouw de politieagenten een som hadden betaald, werd u vrijgelaten. Tegen de zomer van 2001 werd u nogmaals door de politie opgepakt. Daar u niet over een geldige registratie beschikte werd u voor 3 dagen vastgehouden. Men dreigde ermee u vals te beschuldigen van rebellenactiviteiten. U kwam uiteindelijk vrij nadat uw schoonvader u had vrijgekocht. In het midden van de zomer verliet u uiteindelijk Moskou omwille van de problemen die uw schoonvader begon te maken nadat uw vrouw interesse voor de Islam begon te tonen. Hij begon klachtenbrieven tegen jullie te schrijven. U keerde terug naar Ingoesjetië waar u bij een vriend van uw oom onderdook. De autoriteiten bleven op zoek naar u. Zo kreeg uw moeder verschillende bezoeken van de autoriteiten met de vraag waar u was en werden er bedreigingen tegen u geuit. In 2002 werd ook een convocatie aan uw moeder afgegeven. Uw vrouw kwam af en toe naar Ingoesjetië waar jullie elkaar bij een neef van u ontmoetten. In de lente van 2010 kwam uw vrouw te weten dat er een rechtzaak tegen u liep. Op 03/06/2010 kwam uw neef Z. u bezoeken. Hij werd echter door gemaskerde mannen in uniform achtervolgd. Terwijl u werd beschoten door de militairen kon u wegvlugten naar uw broer Ze. Vandaar belde u naar uw oom die uw 2 kinderen bij uw moeder ging ophalen. Op 04/06/2010 vertrok u vanuit Ingoesjetië naar België waar u met de kinderen op 08/06/2010 aankwam. U diende er diezelfde dag een asielaanvraag in. In juli 2010 werden u en uw vrouw door de politie in Moskou opgeroepen. Uw vrouw kwam u op 1/08/2010 vanuit Moskou achterna. Op 14/08/2010 kwam zij in België aan en diende er op 16/08/2010 een asielaanvraag in. In november 2010 zijn de autoriteiten nog bij uw moeder langsgekomen met de vraag waar uw was. Verder is ook de politie bij uw schoonmoeder langsgekomen met de vraag waar u was. Om uw asielaanvraag te ondersteunen legde u volgende documenten neer: 2 medische boekjes, de geboorteaktes van M. en K., een bewijs van een tijdelijke registratie in Moskou, een aanvraag tot registratie in Moskou, een convocatie van 06/10/2009, 6 foto's, 3 convocaties, een rijbewijs, uw geboorteakte, de resultaten van een medisch onderzoek en een stamboom van uw familie.

B. Motivering

Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, blijkt dat er zich in Ingoesjetië gaandeweg een rebellenbeweging ontplooid heeft en dat deze deelrepubliek heden kampt met verscheidene problemen op het vlak van veiligheid en mensenrechten. Hoewel het geweld niet altijd eenduidig aan de ene of de andere partij kan worden toegeschreven, zijn hiervoor doorgaans zowel rebellen als de daar aanwezige autoriteiten, veiligheidsdiensten of ordetroepen verantwoordelijk. De schendingen zijn divers van aard en hebben bovenal een gericht karakter. Zo plegen rebellen voornamelijk aanslagen op personen die in hun ogen medestanders van de autoriteiten zijn of op personen die zich niet in overeenstemming gedragen met radicale religieuze opvattingen. De autoriteiten worden, van hun kant, verantwoordelijk geacht voor verdwijningen, foltering en wederrechtelijke executies van personen die door hen verdacht worden deel uit te maken van of samen te werken met de rebellerende gewapende groeperingen. Bovendien maken bepaalde personen van de situatie in Ingoesjetië gebruik om voor eigen rekening criminele daden te stellen en toe te dekken, en ontstaan er heel wat bloedvetes die veroorzaakt worden door het uiteenlopende geweld in de republiek. In deze complexe context dringt zich dan ook vooreerst een individuele beoordeling op van de vraag naar bescherming in het licht van de Vluchtelingenconventie of in het kader van artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet.

U verklaarde vervolging te vrezen vanwege de Russische autoriteiten omwille van uw werkzaamheden voor Maskhadov. Echter werden vaststellingen gedaan die deze door u verklaarde vervolgingsvrees ongeloofwaardig maken.

Vooreerst bent u onaannemelijk weinig op de hoogte van zaken die aan de kern van uw asielrelaas raken. Zo blijkt uit de door u neergelegde convocatie dat u reeds in 2009 bij verstek werd veroordeeld (zie document 6). U weet echter niet waarvoor u werd veroordeeld noch waarvoor u werd opgeroepen (CGVS I p.8-9, CGVS II p.2). Verder heeft u er geen idee van of de vriend van uw oom en uw neef momenteel nog in de gevangenis zitten noch weet u of ze werden veroordeeld (CGVS I p.10). Niettemin werden zij door de autoriteiten meegenomen toen deze op zoek waren naar u. Voorts liep er in 2010 nog een rechtszaak tegen u in Moskou (CGVS vrouw II p.5-6). Wederom heeft u er geen enkel idee van waarom er een rechtszaak met betrekking tot u liep of in welke zin u tot deze rechtszaak bent gerelateerd (CGVS II p.1-2). Betreffende de convocaties die voor u en uw vrouw in juli 2010 werden afgeleverd wist uw vrouw niet waarom jullie werden opgeroepen. Ook u gaf geen enkele indicatie hier meer informatie over te kunnen verschaffen aangezien u enkel wist dat ze bij uw vrouw waren geweest. Bovendien plaatste u de laatste convocatie voor u in 2009 (CGVS vrouw II p.7-8, CGVS II p.1-2). Vanuit een dergelijke onwetendheid kan worden verwacht dat men afdoende inspanningen levert om meer te weten te komen over de door u verklaarde vervolgingsproblemen. Uit uw verklaringen blijkt echter dat u hier onaannemelijk weinig inspanningen voor heeft geleverd. Uw inspanningen om te weten te komen waarvoor u werd veroordeeld beperkten zich tot een navraag bij uw echtgenote en het internet. Aan uw ouders vroeg u slechts na of de autoriteiten nog langskwamen (CGVS I p.9). Echter blijkt uit uw verklaringen dat u zich mits afdoende inspanningen wellicht beter kon informeren over uw vervolgingsproblemen. Zo had u een kennis bij de politie maar verzuimde u om bij hem meer te weten te komen over uw vervolgingsproblemen (CGVS I p.9). U stelde weliswaar dat u het telefoonnummer van uw kennis verloor (CGVS I p.9). Dit is echter onafdoende. U verbleef immers nog tot juni 2010 in Ingoesjetië terwijl u al in 2009 bij verstek werd veroordeeld en in 2002 werd er reeds een convocatie voor u afgeleverd (CGVS I p.6). Voorts heeft u zich onvoldoende bij uw oom geïnformeerd naar de redenen van uw vervolgingen ondanks het feit dat hij u tot tweemaal toe wist vrij te kopen en hij volgens u over vele kennissen, ook bij de MVD, beschikte (CGVS I p.4). Het enige wat u van uw oom te weten kwam was dat uw neef en zijn vriend door de autoriteiten werden meegenomen, maar u vroeg hem geen verdere informatie betreffende uw vervolgingsproblemen (CGVS I p.6, 10). Daarenboven was u tegenstrijdig inzake het contact dat u met uw oom zou hebben gehad. In eerste instantie stelde u dat u hem slechts 1 keer voor uw vertrek had gecontacteerd en dat hij u vertelde dat uw neef en de vriend van uw oom meegenomen werden (CGVS I p.7). Op het einde van het interview stelde u dat het na uw vertrek naar België was dat u nog contact met hem heeft gehad en dat hij u toen die zelfde informatie vertelde. Toen u met deze tegenstrijdigheid werd geconfronteerd antwoordde u naast te kwestie door de stellen dat u met hem belde vooraleer de oplader van uw GSM kapot was (CGVS I p.10). Dit kan de tegenstrijdigheid niet opheffen daar u enerzijds verklaarde enkel voor uw vertrek naar België contact met hem te hebben gehad terwijl u later dan weer stelde ook in België contact met hem te hebben gehad. Het feit of uw GSM oplader al dan niet stuk was is irrelevant. Gezien u onaannemelijk weinig inspanningen heeft geleverd meer informatie over uw vervolgingsproblemen te bekomen en u bovendien ook tegenstrijdige verklaringen aflegt over de contacten die u heeft gehad wordt uw geloofwaardigheid ernstig ondermijnd.

Een verdere blijk van uw gebrek aan geloofwaardigheid werd gevonden in het feit dat er een gedrag bij u werd vastgesteld dat niet in overeenstemming is te brengen met de door u verklaarde vervolgingsvrees.

Ten eerste kan u geen afdoende verklaring geven voor het feit dat u nog tot juni 2010 in uw land van herkomst verbleef. De autoriteiten waren immers al sinds 2002 naar u op zoek en u leefde sindsdien ondergedoken uit vrees te worden opgepakt door hen (CGVS I p.6). In dat jaar werd er overigens nog een convocatie aan uw moeder afgegeven waarop u nooit inging. Uw enige verklaring voor het lange wachten was enkel dat u hoopte dat alles in orde zou komen en u in 2010 niet meer over een verblijfplaats beschikte (CGVS I p.10). Aangezien u amper wist waarvoor u sinds 2002 werd gezocht had u weinig of geen indicaties dat de toestand voor u zou normaliseren. Het kan bijgevolg niet verklaren dat u nog 8 jaar in uw land verbleef. U stelde wel dat alles te maken had met uw werkzaamheden voor Maskhadov, maar kon dit onafdoende aantonen (CGVS I p.9). U kon overigens zelfs niet aantonen dat u ooit voor Maskhadov gewerkt heeft.

Ten tweede blijkt uit de verklaringen van uw vrouw dat u in 2005 nog een binnenlands paspoort heeft aangevraagd en dat mede op basis van dit document in 2010 het staatsburgerschap aan uw kind werd gegeven (CGVS II p.7; CGVS vrouw II p.8). Het feit dat u in dergelijke omstandigheden, u leefde immers ondergedoken voor de Russische autoriteiten, het risico nam om een binnenlands paspoort aan te vragen is niet aannemelijk.

Ten derde verklaarden u en uw vrouw dat u sinds 2001 niet meer in Moskou bent geweest (CGVS I p.3,

CGVS vrouw I p.3). Verder stelde ze dat u geen enkel medisch onderzoek heeft ondergaan in Moskou (CGVS vrouw I p.3) en dat zij de neergelegde medische boekjes voor u aanvroeg (CGVS vrouw II p.9). Dit is echter zeer opmerkelijk. Uw medische boekjes, die beiden door een overheidsdienst in Moskou werden uitgegeven, dateren van respectievelijk 2006 en 2007. Daarnaast bevatten beide documenten meerdere stempels van medische onderzoeken die u in Moskou zou hebben verkregen. Zo kreeg u op 14/10/2006 inenting in het epidemiologisch centrum te Moskou. Voorts werd in datzelfde jaar een röntgenfoto van uw longen genomen. Op 14/10/2006 werd u dan weer door een dermatoloog onderzocht. Verder bevat uw medisch boekje een stempel van het hygiëncentrum te Moskou die van 18/10/2008 dateert. Ook uw ander medisch boekje dat door de Federale dienst voor het toezicht te bescherming van de consument en het welzijn van de mensen dat op 29/08/2007 werd uitgegeven stelt dat u op 29/08/2007 een bloedonderzoek onderging en op 11/09/07 een vaccinatie kreeg. Voorts zou u op 28/08/2007 een fluografie ontvangen hebben. In datzelfde jaar zou u een controle hebben gehad van de dermatoloog en kreeg u op 28/08/2007 een attestatie van het centrum epidemiologie Moskou dat geldig is tot 28/08/2009. Uit datzelfde boekje zou blijken dat u in Moskou woont en dat u werkzaam bent in bvba A. (zie document 1). Vooreerst is het weinig waarschijnlijk dat uw vrouw een dermate aantal stempels kon verkrijgen zonder uw aanwezigheid. Daarnaast stelde ze dat ze de boekjes voor het laatst 5 jaar geleden in haar handen heeft gehad. Erna stelde ze dat ze er 1 in 2006 aanvroeg en het andere later (CGVS vrouw II p.9). De verklaring van uw vrouw dat ze alle stempels liet zetten bij de aanvraag van deze documenten is weinig aannemelijk daar de laatste stempel van 2008 dateert. Naast het risico voor de aanvraag van dergelijke documenten bij een officiële instantie is het zeer onduidelijk waarom ze überhaupt dergelijke documenten voor u zou hebben geregeld. Het feit dat u ondergedoken leeft indiceert dat u niet kan deelnemen aan het openbare leven wat de aanvraag ervan volstrekt nutteloos maakt. De verklaring dat u op die manier vlugger werk zou krijgen in Ingoesjetië kan niet in overeenstemming worden gebracht met uw verklaring dat u in die periode voor de autoriteiten onderdook (CGVS vrouw II p.9). De gedane vaststellingen geven er dan ook ernstige aanleiding toe te twifelen aan uw verklaring dat u sedert 2001 niet meer in Moskou bent geweest en zich integendeel verborgen heeft gehouden in Ingoesjetië.

Voorts blijkt uit de stempels van de geboorteaktes van uw kinderen M. en K. dat er juist voor uw vertrek naar België een internationaal paspoort (29/04/2010) voor hen werd uitgegeven (zie document 2). Toen u gevraagd werd waarom dit voor uw kinderen werd aangevraagd stelde u dat jullie plannen hadden om op vakantie te gaan (CGVS I p.8). Echter is het weinig aannemelijk dat iemand in uw situatie, u leefde immers ondergedoken voor de autoriteiten, vakantieplannen had. Uw vrouw verklaarde in eerste instantie echter dat er geen vakantieplannen werden gemaakt. Pas nadat de uitgifte van het internationaal paspoort voor de kinderen ter sprake werd gebracht bleek dat jullie plots wel vakantieplannen hadden gemaakt. Ze stelde hierbij dat ook zij een internationaal paspoort aanvroeg maar dat dit haar om administratieve redenen werd geweigerd (CGVS I vrouw p.3-4). Hiervan legt ze echter geen enkel bewijs neer. Naast deze weinig aannemelijk uitleg legde u tegenstrijdige verklaringen af betreffende het tijdstip waarop u uw vrouw voor de laatste maal in Ingoesjetië heeft gezien. U verklaarde tot 2 maal toe dat u haar voor het laatst midden april 2010 in Ingoesjetië zag (CGVS I p.8, CGVS I p.9). Toen u ermee geconfronteerd werd dat de stempels op de achterzijde van de geboorteaktes van de kinderen met wie u reisde dateerden van eind april stelde u enkel dat u zich van data had vergist (CGVS I p.9). Het is weinig aannemelijk dat u zo kort voor uw vertrek niet meer zou weten wanneer uw vrouw u had bezocht.

Tenslotte legde uw vrouw tegenstrijdige verklaringen betreffende uw verblijf in Ingoesjetië af. In de op de Dienst vreemdelingenzaken ingevulde vragenlijst van het Commissariaat-generaal verklaarde ze dat u bij uw terugkeer naar Ingoesjetië bij uw moeder verbleef (DVZ vragenlijst vrouw punt 5) terwijl zij op het gehoor op het Commissariaat-generaal verklaarde dat u bij uw terugkeer onderdook bij de vriend van uw oom. Toen zij met de tegenstelling geconfronteerd werd stelde ze enkel dat ze verklaarde dat u naar huis ging en toen de jurist haar vroeg wie daar woonde ze heeft geantwoord dat uw moeder zich daar bevond (CGVS vrouw I p.5). Hier is echter niets van in het verslag terug te vinden. Er kan op worden gewezen dat de verklaring haar in het Russisch werd voorgelezen en zij zich akkoord verklaarde met de opgestelde verklaringen. Daarenboven gaf ze aan het begin van het gehoor aan dat er geen problemen waren op de Dienst Vreemdelingenzaken. Dat zij dan nog gewag maakt van een onduidelijkheid betreffende u en de vader heeft niets te maken met de tegenstrijdigheid die hier wordt opgeworpen (CGVS vrouw I p.5).

Al deze tegenstrijdigheden, vaagheden en onnauwkeurigheden inzake uw vervolgingsfeiten en uw documenten ondermijnen de algemene geloofwaardigheid van uw verklaringen op fundamentele wijze. Van een asielzoeker mag immers verwacht worden dat hij voor de diverse asielinstanties coherente, gedetailleerde en volledige verklaringen aflegt en dat hij de feiten die aanleiding vormen van zijn vlucht uit het land van herkomst op een zorgvuldige, nauwkeurige en geloofwaardige wijze weergeeft, zodat op

grond hiervan kan worden besloten tot het bestaan van een risico in de zin van de Vluchtelingenconventie of er een reëel risico op ernstig lijden is zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming.

Wat de vraag naar de toepassing van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet tenslotte betreft, kan op basis van de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, worden gesteld dat de gewapende strijd tussen rebellen en autoriteiten in Ingoesjetië, afgezien van sporadische grootschalige acties door de rebellen, bovenal wordt gekenmerkt door kleinschalige, doelgerichte aanvallen of gewelddadige incidenten door toedoen van de rebellen, alsook door de uitgebreide zoekacties en gerichte arrestaties waarmee de autoriteiten van antwoord dienen. De meeste acties zijn zoals gezegd gericht op welbepaalde doelwitten en ingegeven door specifieke motieven, en dienen daardoor vooreerst in het licht van de Vluchtelingenconventie of in het kader van artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet beoordeeld te worden. Daarnaast kan uit de informatie die voorhanden is, worden afgeleid dat de algemene veiligheidssituatie in Ingoesjetië niet van die aard is dat burgers er op veralgemeende wijze slachtoffer zijn van daden van willekeurig geweld. Ondanks een toename van het aantal incidenten, valt immers slechts een beperkt aantal burgerslachtoffers door willekeurig geweld doordat de meeste acties gericht zijn of doordat het aantal grootschalige acties waarbij burgerslachtoffers vallen, gelimiteerd is.

De commissaris-generaal beschikt ook in dit verband over een zekere appreciatiemarge en is na grondige analyse van de beschikbare informatie van oordeel dat het leven of de persoon van de burgers in Ingoesjetië actueel niet ernstig bedreigd wordt als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in Ingoesjetië aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Betreffende uw problemen in Moskou, namelijk het incident die u en uw vrouw in de metro hadden met een vrouw die uw vrouw begon uit te schelden blijkt uit uw verklaringen dat de klacht door de vrouw in kwestie werd ingetrokken en de politie u zei dat ze niets meer zouden ondernemen (CGVS I p.5). Voorts blijkt dat uw registratieproblemen aan de basis lagen van uw 2 andere aanhoudingen in Moskou. Hiervan dient te worden gesteld dat deze feiten reeds van 2001 dateren wat de actualiteit ervan ernstig ondermijnt.

De door u voorgelegde documenten vermogen niet bovenstaande vaststellingen te wijzigen. Uw 2 medische boekjes, de geboorteaktes van M. en K., een rijbewijs en uw geboorteakte bevatten enkel persoonlijke gegevens maar geven geen enkele informatie over uw asielmotieven. Het bewijs van een tijdelijke registratie in Moskou en uw aanvraag tot registratie in Moskou indiceren enkel dat u in die periode in Moskou verbleef wat hier nergens in twijfel wordt getrokken. De convocatie van 06/10/2009 bevat geen enkele informatie over de reden waarin u opgeroepen wordt of waarvoor u bij verstek werd veroordeeld. Dit kan dan ook niet zomaar zonder bijkomende informatie aan uw asielproblemen worden gelinkt. De 3 andere convocaties betreffen het incident dat u en uw vrouw met een medewerkster van de politie hadden in de metro van Moskou in 2001. Uit uw verklaringen blijkt dat de medewerkster haar klacht heeft ingetrokken en dat de zaak werd afgesloten (CGVS I p.5). De 6 foto's die u neerlegt geven geen enkele informatie over de omstandigheden waarin deze foto's getrokken werd waardoor ze niet van die aard zijn dat ze kunnen bewijzen dat u voor Maskhadov werkte. Maskhadov komt overigens op geen enkele foto voor (CGVS I p.10). De resultaten van uw medisch onderzoek indiceren dat u medische problemen kende, maar zijn niet van die aard dat ze aan uw asielmotieven kunnen worden gelinkt. Noch indiceren ze dat u over geheugenproblemen zou beschikken zoals u op het gehoor van 17/11/2010 aanhaalde. De stamboom van uw familie toont enkel uw familiegeschiedenis aan die verder niet relevant is voor uw asielmotieven.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van de materiële motiveringsplicht. Verzoeker voert vooreerst aan dat de context van Ingoesjetië in aanmerking dient te worden genomen bij de beoordeling van de asielaanvraag. Verzoeker meent dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen niet enerzijds ernstig kan beweren dat de feiten ongeloofwaardig zijn en anderzijds dat deze feiten overeenstemmen met de informatie die het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen ter beschikking staat.

Inzake verzoekers vrees voor vervolging vanwege de Russische autoriteiten omwille van zijn werkzaamheden voor Maskhadov, merkt verzoeker op dat het feit dat hij en zijn echtgenote convocaties

ontvingen, waaruit toch kan worden afgeleid dat verzoeker werd gezocht door de autoriteiten, een aanwijzing kan uitmaken van een gegronde vrees voor vervolging. Ook de bezoeken van politiemedewerkers aan de (schoon)moeder van verzoeker en het niet betwiste feit dat verzoeker beschoten werd, moeten in rekening worden gebracht. Verzoeker legt uit dat, toen hij wist dat hij gezocht werd door de autoriteiten, zijn eerste reactie was om onder te duiken eerder dan op onderzoek uit te gaan. Vanaf het ogenblik dat een dossier naar hen werd geopend, wisten verzoeker en zijn vrouw daar liever niets van. Inzake de veroordeling bij verstek van 12 oktober 2009 werd verzoeker opgeroepen in de hoedanigheid van voorwaardelijk veroordeelde. De verwerende partij spreekt volgens verzoeker niet tegen dat er verschillende convocaties waren. Verzoeker hield daarbij rekening dat voormalige medewerkers van Maskhadov, zoals hij er ook één was, vervolgd werden en beschuldigd van terrorisme, verzoeker meent dat hij om deze reden een gegronde vrees had en hij bracht de problemen met de autoriteiten achteraf hiermee in verband. Verzoeker maakte zich dus zorgen zonder aandacht te besteden aan de effectieve inhoud van de veroordelingen of oproepingen. Verzoeker meent bovendien dat het niet ver gezocht is dat hij niet begreep wat er in de convocaties stond: ofwel was het taalgebruik ervan mogelijkwijze dubieus of onduidelijk, ofwel waren de motieven ervan onbegrijpelijk en onredelijk. Verzoeker wijst erop dat de convocaties zelf geen inhoudelijke uitleg bevatten. Verzoeker wijst erop dat hij niet wist waarvoor hij werd opgeroepen en dat hieruit niet kan worden afgeleid dat er geen gegronde vrees voor vervolging was. Verzoeker richtte zich inzake deze convocaties tot zijn echtgenote en ouders, die deze convocaties op naam van verzoeker ontvangen hadden. Verzoekers echtgenote deed opzoekingen via het internet en kwam tot de conclusie dat het om een onwettige rechtszaak ging. Verzoeker meent dat het aannemelijk is dat wanneer de contactgegevens van een kennis verloren gaan, hij in de gegeven omstandigheden niet geneigd was om zich verder in moeilijkheden te werken. Het kan niet de bedoeling zijn dat hij zichzelf bij de autoriteiten zou aanbieden voor een woordje uitleg. Er kan evenmin van hem verwacht worden dat hij, nu hij gevluht is, zou informeren naar aangehouden familieleden. Dat verzoeker de convocaties en veroordeling niet verder heeft onderzocht maar de kans heeft gegrepen te vluchten, kan er niet toe leiden dat het hele asielrelaas als ongeloofwaardig wordt bestempeld. Verzoeker benadrukt dat het feit dat verzoeker en zijn echtgenote problemen kenden, niet wordt tegengesproken, maar enkel hun reactie erop. Deze problemen liggen aan de basis van hun asielaanvraag en de verwerende partij stelt zich niet de vraag naar de vluchtmotieven. In de bestreden beslissing wordt op geen enkele wijze onderzocht wat de concrete werkzaamheden van verzoeker waren voor Maskhadov, wat de veroordelingen en de convocaties inhielden, wat de feiten waren die aan deze convocaties vooraf gingen. Verzoeker meent dat de tegenstrijdigheid over het tijdstip van het telefoongesprek met verzoekers oom niets afdoet aan de door hem ingeroepen vrees. Verzoeker voert aan dat hij tijdens het interview niet kon verduidelijken dat zijn familie al gekend was bij de autoriteiten, dit is even aan bod gekomen tijdens het interview maar niet vertaald door de tolk. Verzoeker legt bij huidig verzoekschrift een artikel voor betreffende een zaak van september 1999 waarbij familieleden van verzoeker als eerste verdachten werden aangehouden voor bomaanslagen in Moskou. Deze zaak dateert van kort voordat verzoeker is ondergedoken en geen gevolg gaf aan de oproepingen die volgden. Deze zaak onderbouwt de vrees van verzoeker en verklaart waarom hij niet geneigd was om verder op zoek te gaan naar de bron van de problemen. Verzoeker is er niet toe gekomen dit te vermelden tijdens het interview.

Inzake de verdere blijkt van een gebrek aan geloofwaardigheid, met name in verzoekers gedrag dat niet in overeenstemming te brengen zou zijn met de door hem verklaarde vrees voor vervolging, onder meer door het feit dat hij nog jaren in zijn land van herkomst bleef, merkt verzoeker op dat de moeilijkheden al die jaren bleven aanhouden maar in wisselende mate. Hij heeft het verder verloop van de zaken afgewacht, hij hoopte op een oplossing zonder te moeten vluchten, een alternatief in Moskou was niet mogelijk als gemengd koppel, hij vreesde daar gevonden te worden. Verzoeker meent dat het feit dat hij pas het land verliet wanneer een verandering in zijn situatie onmogelijk leek, precies de gegrondheid van zijn vrees staft. Inzake verzoekers gedrag dat blijkt uit de medische boekjes en de medische onderzoeken die verzoeker zou ondergaan hebben in Moskou, merkt verzoeker op dat het niet zo moeilijk is om zulke boekjes te verkrijgen en dat de stempels niet meebrengen dat verzoeker deze onderzoeken effectief heeft ondergaan. Deze boekjes werden enkel aangevraagd in Moskou door zijn echtgenote om verzoeker aan werk te helpen in Ingoesjetië en duiden niet op verzoekers aanwezigheid in Moskou. Eventuele onduidelijkheden zijn te wijten aan vertalingsproblemen bij het verhoor. Inzake verzoekers gedrag dat hij ondanks zijn vrees toch een binnenlands paspoort aanvraag, merkt verzoeker op dat het feit dat hij een identiteitsdocument aanvraag, nog niet wil zeggen dat hij openlijk en vrij deelnam aan het openbaar leven. Verzoeker leefde wel degelijk ondergedoken om te ontsnappen aan de oproepingen en de daaraan verbonden veroordelingen. Verzoeker herhaalt dat zijn asielaanvraag als gegrond dient te worden beschouwd omdat er sprake is van een ernstige vrees voor vervolging, zonder

dat hij al vervolgd moet worden. Verzoeker kan ook moeilijk het bewijs leveren niet in Moskou te hebben geleefd, hij zou dan een negatief bewijs moeten leveren.

Inzake de tegenstrijdige verklaringen betreffende het internationaal paspoort van de kinderen en de datum waarop hij zijn echtgenote het laatst in Ingoesjetië had gezien, stelt verzoeker dat hij verklaard heeft dat de vakantieplannen slechts een droom waren en dat het daarom niet vreemd voorkomt dat hij ze niet vermeld heeft, en dat het zich vergissen tussen midden april en eind april 2010 bezwaarlijk als een belangrijke tegenstrijdigheid kan worden gezien.

Inzake de tegenstrijdige verklaringen van verzoekers echtgenote over verzoekers verblijf in Ingoesjetië merkt verzoeker op dat het verhoor bij de Dienst Vreemdelingenzaken uiterst beknopt is en dat er geen sprake is van een tegenstrijdigheid omdat verzoeker na zijn terugkeer naar Ingoesjetië eerst bij zijn moeder en daarna bij een vriend van zijn oom verbleef.

Inzake de algemene opmerking van de verwerende partij dat verzoekers vage, tegenstrijdige en onnauwkeurige verklaringen over de vervolgingsfeiten de algemene geloofwaardigheid van zijn asielaanvraag op fundamentele wijze ondermijnen, voert verzoeker aan dat de noodzakelijke of gerichte vragen niet werden gesteld en dat er geen nauwkeurig onderzoek werd gevoerd naar het onderliggend asielaanvraag zelf. Verzoeker herhaalt dat niet verder werd ingegaan op zijn verleden bij Maskhadov en de racisme-problematiek die geldt voor personen uit de Kaukasus en gemengde koppels.

Inzake de subsidiaire bescherming merkt verzoeker op dat in de bestreden beslissing eerst de gewelddadige context wordt aangehaald en vervolgens geminimaliseerd wordt. Verzoeker benadrukt tevens dat hij zijn aanvraag niet steunde op de actuele toestand in het land van herkomst maar op specifieke problemen die nauwelijks besproken werden.

Inzake het incident in de metro in Moskou erkent verzoeker dat het al van enkele jaren geleden dateert, maar dat dit niet het enige gegeven is waarop de asielaanvraag steunt. Hij hamert erop dat deze problematiek zich doorheen de jaren bleef voordoen en dat op deze problematiek niet werd ingegaan in de bestreden beslissing.

Inzake de voorgelegde documenten voert verzoeker aan dat er enerzijds wordt gezegd dat ze geen informatie bevatten over de asielmotieven maar anderzijds worden ze wel gebruikt om het asielaanvraag als ongeloofwaardig af te doen. Verzoeker herhaalt dat de effectief ingeroepen asielmotieven, namelijk verzoekers werkzaamheden bij Maskhadov, niet werden onderzocht. Er wordt enkel gemotiveerd dat verzoeker deze werkzaamheden niet aannemelijk heeft gemaakt onder verwijzing naar documenten maar niet onder verwijzing naar de verklaringen die verzoeker daarover heeft afgelegd. In de verhoren werd evenmin ingegaan op de antwoorden van verzoeker inzake zijn werk als medewerker van Maskhadov. Verzoeker herhaalt dat hiernaar geen onderzoek werd gevoerd en herhaalt dat er zich tijdens het gehoor vertalingsproblemen hebben voorgedaan, hij verwijst hiervoor naar een brief van 3 januari 2011.

In het middel wijst verzoeker er ten slotte op dat hij en zijn echtgenote een gedeeltelijk verschillend asielaanvraag hebben, dat de verwerende partij onterecht tegenstrijdigheden en onnauwkeurigheden heeft aangehaald en de beslissingen gebaseerd heeft op zaken en stukken die geen betrekking hebben op de kern van de asielaanvraag, namelijk dat verzoeker behoorde tot de veiligheidsdienst van Maskhadov. Verzoeker wijst erop dat zijn echtgenote problemen kende met haar vader en haar burens en moeilijkheden had om een klacht neer te leggen omwille van het feit dat ze een gemengd koppel waren. Hij herhaalt dat noch hij noch zijn echtgenote hun eigen land wilden verlaten tot zelfs het gescheiden leven geen oplossing meer bood.

Aan het verzoekschrift wordt een bijkomend document gevoegd, namelijk een e-mail van verzoekers echtgenote naar hun advocaat daterend van 12 mei 2011 met daarin een link naar de website www.felshtinsky.com/books en een Russische tekst met eigen Nederlandse vertaling, volgens verzoeker een krantenartikel uit de "Kommersant" krant van 18 september 1999 over T.D. en B.S., familieleden van verzoeker.

2.2. De Raad stelt vast dat verzoeker in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus van 28 april 2011, op motieven moet steunen waarvan

het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

2.3. De bewijslast berust in beginsel bij de kandidaat-vluchteling die in de mate van het mogelijke elementen dient aan te brengen ter staving van zijn relaas en bij het ontbreken van dergelijke elementen, hiervoor een aannemelijke verklaring dient te geven. Het is vervolgens de taak van de persoon die de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling moet onderzoeken om de waarde van de bewijselementen en de geloofwaardigheid van de verklaringen van verzoeker te beoordelen. De verklaringen van de kandidaat-vluchteling kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De verklaringen moeten plausibel zijn en niet in strijd met algemeen bekende feiten. De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden verleend indien alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, 54).

2.4. Verzoeker bekritiseert stuk voor stuk de motieven van de bestreden beslissing en geeft er in het middel een uitleg of een verklaring voor.

Inzake de verwijzing in de bestreden beslissing naar de algemene toestand in Ingoesjetië, merkt de Raad op dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen deze complexe toestand vermeldt om aan te geven dat zich eerst een individuele beoordeling van verzoekers vraag naar bescherming opdringt. In tegenstelling tot wat verzoeker voorhoudt, is in deze redenering geen tegenstrijdigheid terug te vinden.

2.5. In de bestreden beslissing wordt erop gewezen dat verzoekers verklaringen inzake zijn vrees voor vervolging door de Russische autoriteiten omwille van zijn werkzaamheden voor Maskhadov ongeloofwaardig zijn. Dit wordt omstandig en gedetailleerd gemotiveerd: verzoeker is onaannemelijk weinig op de hoogte van de redenen van zijn veroordeling bij verstek, van de reden waarom hij werd geconvoceerd, van de reden waarom er een rechtszaak tegen hem liep in Moskou, waarom hij in Moskou via zijn vrouw werd geconvoceerd en hij heeft onaannemelijk weinig inspanningen geleverd om meer te weten te komen over deze problemen; zelfs een kennis bij de politie heeft hij niet gecontacteerd en hij heeft onvoldoende geïnformeerd bij zijn oom; inzake de contacten met zijn oom legde verzoeker tegenstrijdige verklaringen af.

In het verzoekschrift betwist verzoeker niet dat hij de reden voor zijn veroordeling, convocaties en rechtszaak niet kent. Hij meent dat deze elementen precies een aanwijzing zijn van een gegronde vrees voor vervolging, maar deze persoonlijke mening van verzoeker doet geen afbreuk aan de omstandige motieven in de bestreden beslissing, die steunen op de stukken van het dossier. Verzoeker klaagt dat in de bestreden beslissing niet wordt onderzocht wat de concrete werkzaamheden van verzoeker waren voor Maskhadov, wat de veroordelingen en de convocaties inhielden, wat de feiten waren die aan deze convocaties vooraf gingen. De Raad wijst erop dat, nu het op goede gronden niet geloofwaardig wordt geacht dat verzoeker moet vrezen voor vervolging door de Russische autoriteiten omwille van zijn werkzaamheden voor Maskhadov, de commissaris-generaal er verder niet toe gehouden was een onderzoek te voeren naar deze werkzaamheden van verzoeker voor Maskhadov. Wat de veroordelingen en de convocaties betreft, merkt de Raad op dat verzoeker zelf geen preciezere informatie kon verschaffen. Er rust echter op elke asielzoeker de verplichting om in elke fase van het asielrelaas zo correct en volledig mogelijk te vertellen. Er mag van hem verwacht worden dat hij de feiten die de oorzaak waren van zijn vlucht uit het land van herkomst nauwkeurig, zorgvuldig en op een coherente manier weergeeft in elke fase van het onderzoek. Verzoeker kan deze verantwoordelijkheid niet afschuiven op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen.

Inzake het feit dat verzoekers familie gekend zou zijn bij de autoriteiten, blijkt inderdaad niets uit de twee verhoorverslagen van het Commissariaat-generaal. Verzoeker wijt dit aan vertalingsproblemen. Verzoeker gaf echter bij beide gehoren bij het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen aan dat hij de tolk goed begreep. Uit de stukken van het dossier blijkt evenmin dat er zich communicatieproblemen zouden hebben voorgedaan. Het stuk dat verzoeker bij huidig verzoekschrift voegt en dat volgens hem aantoonde dat zijn familie gekend is bij de autoriteiten, betreft een artikel betreffende een zaak van september 1999 waarbij familieleden van verzoeker als eerste verdachten

werden aangehouden voor bomaanslagen in Moskou. Verzoeker bevestigt dat hij er niet toe gekomen is dit te vermelden tijdens het interview en hij meent dat deze zaak zijn vrees onderbouwt en dat dit verklaart waarom hij niet geneigd was om verder op zoek te gaan naar de bron van de problemen.

De Raad is van oordeel dat deze Russische gemailde tekst met vertaling in het Nederlands over een zaak van 18 september 1999 niet van aard is om de vaststellingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, die steunen op de stukken van het dossier, te ontkrachten. Ongeacht of dit stuk werkelijk aantoont dat familieleden van verzoeker in september 1999 als eerste verdachten zijn opgepakt voor een bomaanslag, herstelt dit niet de geloofwaardigheid van verzoekers asielaanspraak en brengt dit niet mee dat verzoeker hiermee aantoont dat hij een concrete reden kan aangeven voor de convocaties die hij sedertdien ontvangen heeft en de veroordeling die hij opliep.

Verzoeker slaagt er bijgevolg niet in om het motief dat zijn verklaarde vervolgingsvrees ongeloofwaardig is, te weerleggen.

2.6. Vervolgens wordt er in de bestreden beslissing op gewezen dat verzoekers gedrag niet in overeenstemming is te brengen met de door hem verklaarde vrees voor vervolging: verzoeker is tot juni 2010 in Ingoesjetï gebleven terwijl de autoriteiten al sinds 2002 naar hem op zoek waren, verzoeker heeft in 2005 nog een binnenlands Russisch paspoort aangevraagd terwijl hij op dat moment ondergedoken zou leven voor de Russische autoriteiten, verzoeker verklaarde niet meer in Moskou te zijn geweest sinds 2001 terwijl verzoekers medische boekjes dateren van 2006 en 2007 en stempels bevatten van medische onderzoeken die verzoeker in die periode in Moskou zou hebben ondergaan (inenting, röntgenfoto, onderzoek dermatoloog, bloedonderzoek, vaccinatie, fluografie) en het medisch boekje vermeldt dat verzoeker in Moskou woont en werkzaam is in de BVBA A. De verklaring van verzoekers echtgenote dat zij de boekjes aangevraagd heeft en alle stempels liet zetten bij de aanvraag in 2006 en in 2007 is weinig aannemelijk, evenmin als het feit dat verzoeker deze boekjes nodig zou hebben gehad om sneller werk te krijgen in Ingoesjetï.

In het verzoekschrift betwist verzoeker het motief inzake zijn verblijf in Ingoesjetï tot juni 2010 niet, hij legt enkel uit dat er niet continu problemen waren, inzake de medische boekjes verduidelijkt verzoeker dat zijn echtgenote verklaard heeft dat het niet nodig is zelf een medisch onderzoek te ondergaan om een stempel te krijgen, en inzake het paspoort stelt hij dat hij ondergedoken leefde om aan de vervolgingen te ontsnappen maar dat hij wel bepaalde handelingen kon stellen.

Deze uitleg *post factum* van verzoeker doet in geen enkele zin afbreuk aan de motieven die steunen op de stukken van het administratief dossier. De gevolgtrekkingen die de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen verbindt aan de verklaringen van verzoeker en zijn echtgenote zijn geheel redelijk en logisch: verzoeker legt medische boekjes voor met daarin aangebrachte stempels die vermelden welke medische behandeling verzoeker in Moskou heeft ondergaan in 2006 en 2007, de loutere mededeling van verzoekers echtgenote dat deze stempels werden gezet zonder onderzoek en de herhaling van deze mededeling in het verzoekschrift, brengen niet mee dat uit deze stempels niet meer kan worden afgeleid dat verzoeker de daarin vermelde behandelingen effectief heeft ondergaan. Bovendien betwist verzoeker de vaststelling van de commissaris-generaal niet dat in een boekje vermeld werd dat hij in Moskou woont en dat hij tewerkgesteld is in de BVBA A.

Verzoeker slaagt er niet in om het motief dat zijn gedrag niet in overeenstemming te brengen is met zijn verklaarde vervolgingsvrees, te weerleggen.

2.7. Het volgende motief in de bestreden beslissing is dat er kort voor het vertrek naar België een internationaal paspoort werd afgeleverd voor de kinderen M. en K. en dat er een tegenstrijdigheid is inzake het tijdstip waarop verzoeker zijn echtgenote voor het laatst in Ingoesjetï heeft gezien.

In het verzoekschrift voert verzoeker aan dat de vakantieplannen niet concreet waren en het niet vreemd is dat ze niet werden vermeld en dat een vergissing tussen midden april en eind april bezwaarlijk als een belangrijke tegenstrijdigheid kan worden gezien.

Een loutere herhaling van de verwijzing naar verzoekers vakantieplannen, doet geen afbreuk aan de vaststelling dat er voor de kinderen, vlak voor het vertrek vanuit Rusland naar België en dus vlak voordat de kinderen een reis moesten maken, een internationaal paspoort werd afgeleverd. Inzake het moment waarop verzoeker en zijn echtgenote elkaar gezien hebben, half april of eind april, wordt aangenomen dat deze tegenstrijdigheid niet doorslaggevend is. De Raad wijst er echter op dat de

bestreden beslissing nog tal van andere en zwaarder doorwegende motieven vermeldt, die steunen op de stukken van het administratief dossier.

2.8. Het volgende motief in de bestreden beslissing is dat verzoekers echtgenote tegenstrijdige verklaringen aflegde betreffende verzoekers verblijf in Ingoesjetië. In het verzoekschrift stelt verzoeker dat het verhoor bij de Dienst Vreemdelingenzaken uiterst beknopt was en dat er geen sprake is van een tegenstrijdigheid omdat verzoeker na zijn terugkeer naar Ingoesjetië eerst bij zijn moeder en daarna bij een vriend van zijn oom verbleef.

Uit de stukken van het dossier blijkt dat de vaststellingen van de commissaris-generaal hierop steunen (vragenlijst CGVS ingevuld door de DVZ op 16 september 2010 inzake verzoekers echtgenote, punt 5, en gehoorverslag CGVS dd. 17 november 2010 inzake verzoekers echtgenote, p. 5). De uitleg *post factum* van verzoeker doet hieraan geen afbreuk.

2.9. Vervolgens wordt in de bestreden beslissing samenvattend gesteld dat al deze tegenstrijdigheden, vaagheden en onnauwkeurigheden inzake de vervolgingsfeiten en de documenten, de algemene geloofwaardigheid van verzoekers verklaringen op fundamentele wijze ondermijnen.

In het middel voert verzoeker aan dat de noodzakelijke of gerichte vragen niet werden gesteld en dat er geen nauwkeurig onderzoek werd gevoerd naar het onderliggend asielrelaas zelf. Verzoeker meent dat niet verder werd ingegaan op zijn verleden bij Maskhadov en de racisme-problematiek die geldt voor personen uit de Kaukasus en gemengde koppels.

De Raad herhaalt dat van een asielzoeker mag worden verwacht dat hij voor de diverse asielinstanties coherente, gedetailleerde en volledige verklaringen aflegt en dat hij de feiten die aanleiding vormen van zijn vlucht uit het land van herkomst op een zorgvuldige, nauwkeurige en geloofwaardige wijze weergeeft. Uit hetgeen hierboven wordt gesteld, blijkt dat verzoeker er niet in slaagt om de ongeloofwaardigheid van zijn asielrelaas te herstellen. In de bestreden beslissing wordt omstandig gemotiveerd waarom verzoekers vrees voor vervolging vanwege de Russische autoriteiten omwille van zijn activiteiten voor Maskhadov niet geloofwaardig is. *In casu* volstaat dit motief zodat geen verder onderzoek diende te worden gevoerd naar deze werkzaamheden van verzoeker bij Maskhadov. Inzake de problematiek van racisme ten opzichte van personen uit de Kaukasus en gemengde koppels, verwijst de Raad naar de punten 2.11. en 2.13. van dit arrest.

2.10. Het volgende punt in de bestreden beslissing is dat er geen reden is om aan verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen.

Verzoeker wijst er in het verzoekschrift op dat hij zijn aanvraag niet steunde op de actuele situatie in het land van herkomst maar op specifieke problemen. De Raad wijst er op zijn beurt op dat deze specifieke problemen in de bestreden beslissing werden onderzocht en aanleiding hebben gegeven tot motieven die steun vinden in het dossier en die, zoals blijkt uit het hierboven gestelde, niet worden weerlegd of ontkracht door verzoeker. Daarnaast wordt in de bestreden beslissing, in het kader naar het onderzoek van de subsidiaire beschermingsstatus, een analyse gemaakt van de actuele toestand in Ingoesjetië en wordt geconcludeerd dat er actueel voor burgers geen risico is op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Met zijn algemene opmerking in het middel kan verzoeker dit motief niet ontkrachten.

2.11. Vervolgens wordt in de bestreden beslissing opgemerkt dat verzoekers problemen in Moskou aangaande het incident in de metro aanleiding gaven tot een klacht die werd ingetrokken en waarvan de politie bevestigde dat ze niets meer zou ondernemen. Verzoekers twee aanhoudingen in Moskou werden veroorzaakt door zijn registratieproblemen, deze feiten dateren reeds van 2001 wat de actualiteit ervan ernstig ondermijnt.

Verzoeker erkent dat het incident al van enkele jaren geleden dateert, maar wijst erop dat dit niet het enige gegeven is waarop de asielaanvraag steunt. Hij hamert erop dat deze problematiek zich doorheen de jaren bleef voordoen en dat op deze problematiek niet werd ingegaan in de bestreden beslissing. Hij erkent dat deze problematiek zich meer stelde in hoofde van zijn echtgenote.

De Raad stelt vast dat verzoeker niet betwist dat de aanhoudingen in Moskou verband hielden met zijn registratieproblemen en dat deze dateren van 2001. Inzake het incident in de metro wordt niet betwist dat deze klacht werd ingetrokken. Verzoeker heeft geen melding gemaakt van andere concrete

problemen die hij in Moskou zou hebben ondervonden omwille van het feit dat hij afkomstig is uit de Kaukasus, zodat zijn algemene verwijzing van discriminatie van mensen afkomstig uit de Kaukasus, geen afbreuk doet aan de motieven van de beslissing. Waar verzoeker benadrukt dat er ook sprake is van problemen voor gemengde koppels, stelt hij zelf dat dit meer speelde in hoofde van zijn echtgenote. Er wordt in dit verband dan ook verwezen naar het arrest dat op dezelfde datum wordt gewezen in hoofde van verzoekers echtgenote.

2.12. Tenslotte bevat de bestreden beslissing een motief inzake de door verzoeker voorgelegde documenten.

Hierover voert verzoeker aan dat er enerzijds wordt gezegd dat deze documenten geen informatie bevatten over de asielmotieven maar anderzijds worden ze wel gebruikt om het asielrelaas als ongeloofwaardig af te doen. Verzoeker herhaalt dat de effectief ingeroepen asielmotieven, namelijk verzoekers werkzaamheden bij Maskhadov, niet werden onderzocht. Er wordt enkel gemotiveerd dat verzoeker deze werkzaamheden niet aannemelijk heeft gemaakt onder verwijzing naar documenten maar niet onder verwijzing naar de verklaringen die verzoeker daarover heeft afgelegd. In de verhoren werd evenmin ingegaan op de antwoorden van verzoeker inzake zijn werk als medewerker van Maskhadov. Verzoeker herhaalt dat hiernaar geen onderzoek werd gevoerd en herhaalt dat er zich tijdens het gehoor vertalingsproblemen hebben voorgedaan, hij verwijst hiervoor naar een brief van 3 januari 2011.

Voor wat betreft de medische boekjes wordt verwezen naar punt 2.6. van dit arrest, voor wat betreft betreft de convocaties naar punt 2.5. en 2.11.

De foto's linkt verzoeker aan het feit dat hij meent dat zijn asielmotieven niet werden onderzocht. De Raad herhaalt dat van een asielzoeker mag worden verwacht dat hij voor de diverse asielinstanties coherente, gedetailleerde en volledige verklaringen aflegt en dat hij de feiten die aanleiding vormen van zijn vlucht uit het land van herkomst op een zorgvuldige, nauwkeurige en geloofwaardige wijze weergeeft. Uit hetgeen hierboven wordt gesteld, blijkt dat verzoeker er niet in slaagt om de ongeloofwaardigheid van zijn asielrelaas te herstellen. In de bestreden beslissing wordt omstandig gemotiveerd waarom verzoekers vrees voor vervolging vanwege de Russische autoriteiten omwille van zijn activiteiten voor Maskhadov niet geloofwaardig is. *In casu* volstaat dit motief zodat geen verder onderzoek diende te worden gevoerd naar deze niet aannemelijk gemaakte werkzaamheden van verzoeker bij Maskhadov, ondanks de foto's die verzoeker in dit verband heeft voorgelegd. Over deze foto's wordt in de bestreden beslissing terecht gesteld dat deze geen enkele informatie bevatten over de omstandigheden waarin ze getrokken werden en dat Maskhadov op geen enkele foto voorkomt.

Inzake de door verzoeker aangevoerde vertalingsproblemen herhaalt de Raad dat verzoeker bij beide gehoren bij het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen aangaf dat hij de tolk goed begreep. Uit de stukken van het dossier blijkt evenmin dat er zich communicatieproblemen zouden hebben voorgedaan. Verzoeker verwijst naar een brief van 3 januari 2011. Deze brief bevindt zich in het administratief dossier en betreft opmerkingen en verduidelijkingen van de echtgenote van verzoekster inzake de vertaling van haar verklaringen over de ziekte van haar vader, de precieze fysieke wijze waarop de buurman haar heeft lastig gevallen, het feit dat ze niet gezegd heeft dat de medische werkboekjes voor in Moskou waren en verduidelijkingen omtrent de sociale woning die ze zonder de problemen inzake haar echtgenoot eventueel hadden kunnen krijgen in Moskou. Inzake de opmerkingen die de echtgenote van verzoeker heeft gemaakt, verduidelijkt verzoeker niet concreet in welke mate eventuele vertaalproblemen in hoofde van zijn echtgenote, een weerslag zouden hebben gehad op zijn relaas en zouden zijn gebruikt bij zijn beslissing. Volledigheidshalve wordt verwezen naar punt 2.9. van dit arrest. Voor het overige wordt opgemerkt dat de beslissing genomen ten opzichte van verzoekers echtgenote deels eigen motieven heeft en dat zij ook een beroep heeft ingediend tegen deze beslissing, dat bij de Raad is gekend onder het rolnummer X.

2.13. Tot slot wijst verzoeker erop dat hij en zijn echtgenote een gedeeltelijk verschillend asielrelaas hebben, dat de verwerende partij onterecht tegenstrijdigheden en onnauwkeurigheden heeft aangehaald en de beslissingen gebaseerd heeft op zaken en stukken die geen betrekking hebben op de kern van de asielaanvraag, namelijk dat verzoeker behoorde tot de veiligheidsdienst van Maskhadov. Verzoeker wijst erop dat zijn echtgenote problemen kende met haar vader en haar burens en moeilijkheden had om een klacht neer te leggen omwille van het feit dat ze een gemengd koppel waren. Hij herhaalt dat noch hij noch zijn echtgenote hun eigen land wilden verlaten tot zelfs het gescheiden leven geen oplossing meer bood.

De Raad stelt vast dat deze opmerkingen van verzoeker geen afbreuk doen aan hetgeen hierboven gesteld wordt en verwijst voor de kritiek op de beslissing genomen in hoofde van verzoekers echtgenote, naar het beroep dat verzoekers echtgenote heeft ingediend tegen de in haar hoofde genomen beslissing.

2.14. In acht genomen wat voorafgaat, is de Raad van oordeel dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen terecht concludeert aan de hand van de in de bestreden beslissing toegelichte vaststellingen dat verzoeker niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet kan worden erkend en dat hij niet in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

Er worden geen gegronde middelen aangevoerd. De bestreden beslissing wordt beaamd en in zijn geheel overgenomen.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 3

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig augustus tweeduizend en elf door:

mevr. A. DE SMET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET